Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
" 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 81. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 11-го КВІТНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, APRIL 11, 1979 No. 81. VOL. LXXXVI.

ПРЕДСТАВНИКИ УКЦЕРКВИ В ЗСА І СКВУ ВІДВІДАЛИ МІСІЮ АПОСТОЛЬСЬКОЇ СТОЛИЦІ ПРИ ОН

Ню Йорк, Н.Й (УККА). — У дні 6-го квітня ц.р. архиєпископ Джіовані Челі, амбасадор Апостольської Столиці при ОН прийняв на довшій авдієнції представників Української Католицької Церкви і СКВУ.

В делеґації взяли участь: Владика В. Лостен — Стемфорд, Конн., о. шамб. Р. Москаль — канцлер філядельфійської Митрополії, Екзекутивний заступник президента УККА, о. прал. Е. Манастирський — ґенеральний Вікарій Стемфордської Епархії, о. д-р В. Гавліч — парох церкви св. Юра в Ню Йорку, о. декан П. Федорчук з Йонкерсу та представники СКВУ: І. Базарко — заступник президента, Б. Потапенко — директор Інформаційного Бюра СКВУ при ОН.

Владика Василь подякував архиєпископові Челі за його згоду прийняти делеґацію, привітав його і представив всіх присутніх, з'ясувавши причини зустрічі. О. шамб. Р. Москаль познайомив архиєпископа з відручним письмом Папи Івана Павла ІІ-го до Блаженнішого Патріярха Йосифа з датою 19-го березня ц.р., в якім Папа покликується на зустріч з Українською Католицькою Ієрархією, широко з'ясовує 1,000-літню історію введення християнської віри на Україні. В дальшому слові о. Москаль зацитував слова св. Отця про „принципи релігійної свободи", які творять одну із головних наук „Декларації про права людини" (Організації Об'єднаних Націй або ООН 1948 р.), що й находиться в конституціях поодиноких держав. Силою того ж принципу, на який Апостольський Престіл так часто покликається і його проповідує, кожна віруюча людина має право визнавати свою власну віру і бути членом тієї церковної громади, до якої вона належить.

З черги п. Борис Потапенко з'ясував акцію СКВУ під сучасну пору на терені ОН і передав архиєпископові матеріяли видані СКВУ, про переслідування релігії в Україні, про політичних в'язнів і меморандум про деколонізацію СССР.

У висліді виміни думок, дійдено до висновку, що хоча Ватикан тільки має статус обсерватора при ОН, то може слідкувати і має право вимагати на рівні з іншими державами, що підписали Гельсінкські Умови — дотримуватися їх виконання.

Архиєпископ Челі поінформував про старання Місії Апостольської Столиці при ОН, щоби ОН оформив декларацію про релігійні права. Схвалення такої декларації натрапляє на труднощі із сторони комуністичного бльоку, і як він зауважив, співдія західніх потуг в тій справі не є одноэгідна. З тих самих причин тяжко перевести якунебудь ухвалу в комісії людських прав при ОН.

Делеґація поінформувала архиєпископа про переслідування і нищення Української Церкви, її ієрархії і вірних в Україні. На останній конференції у Беоґраді не дійшло до порозуміння між західнім і комуністичним світом щодо респектування прав людини на вільність слова і віроісповідування. Як відомо, тільки в одному пункті була згода, а саме відбути наступну конференцію в Мадриді. Добре було б щоб на тій конференції Апостольська Столиця зайняла тверду поставу в обороні релігійних прав, на території всіх тих держав, які підписали умову в Гельсінках.

Архиєпископ Челі висловив свою готовість до дальшої співпраці і координації в порушених делеґатами справах.

У заключному слові Владика Лостен подякував Архиєпископові Челі за його прихильну поставу до порушених справ і запросив його відвідати Стемфорд, як осідок його дієцезії.

ВІДБУЛАСЬ УСПІШНА ЗУСТРІЧ ГРОМАДЯНСТВА З Д-РОМ М. АБЕНДОМ

Д-р Мартін Абенд

Ню Йорк, Н. Й. (В. Л-ць). — У неділю, 8-го квітня ц. р., тут у приміщенні Українського Інституту Америки на 5-ій евеню відбулась успішна зустріч громадянства з д-ром Мартіном Абендом, відомим політичним коментатором на телевізійній станції WNEW, канал 5, професором політичної географії у Стейтовому коледжі в Джерзі Сити та відомим аналітиком підсовєтської проблематики. Як відомо, д-р Абенд виступав в минулому з кількома добрими коментарями на українські теми, зокрема з нагоди III Конґресу СКВУ, Роковин Української Державности і в обороні українських політичних в'язнів, особливо Валентина Мороза, які борються за права українського народу і свободу людини. У зустрічі взяло участь біля 170 осіб,

(Закінчення на стор. 4)

Загальні Річні Збори Монтреальської Округи Відділів УНС

Текля Мороз

Монтреаль, Канада (Н.Н.) — У понеділок, 26-го березня ц.р. о год. 7:30 вечора, у приміщенні Української Народної Каси відбулися Загальні Річні збори Монтреальської Округи УНСоюзу. Участь у зборах взяли урядовці Відділів і конвенційні делеґати.

Після вичерпних звітів Окружного Комітету Відділів УНС й членів Контрольної Комісії обрано управу на 1979 рік у такому складі: Текля Мороз — голова, д-р О. Винницький — заступник голови, О. Дячишин — секретар, П. Дубас — касир. Вільні члени: Олександра Дольницька, Віра Баніт, Ольга Плешкевич і М. Повідай-

(Закінчення на стор. 4)

САЛТ II майже готовий до підписання — твердять Венс і Добринін

Вашінгтон. — Державний секретар Сайрус Венс і совєтський амбасадор Анатолій Добринін, відбувши довшу нараду минулої суботи, 7-го квітня, заявили кореспондентам, що новий договір про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II) „майже готовий до підписання''.

Хоча Венс і Добринін відмовилися входити в подробиці, то з інших джерел інформують, що під час їхніх нарад вони обговорювали дві проблеми, які стоять на перешкоді остаточному порозумінню щодо САЛТ II, а саме: питання вживання совєтськими чинниками забороненого коду під час випробування нових ракет, як теж справу точного окреслення, що саме становить „новий тип ракети''.

Обидві сторони передбачають, що САЛТ II може бути підписаний „на днях''. Однак, в Сенаті ЗСА, який мусів би ратифікувати цей договір, існує поважна опозиція. Для ратифікації треба згоди двох третіх сенаторів, а під сучасну пору біля половини членів тієї Палати Конґресу противляться договорові з різних причин.

Натомість газета „Правда'', офіціоз Комуністичної партії Совєтського Союзу, у своєму виданні з неділі, 8-го квітня, твердить, що „понад 70 відсотків'' громадян Америки піддержують САЛТ II, хоча противники договору ведуть „кампанію залякування і сполікування мозків".

Венс і Добринін переговорювали справу САЛТ II теж у понеділок, 9-го квітня.

Картер обороняє, а законодавці критикують пляни щодо нафтової ропи

Вашінгтон. — Впродовж останніх кількох днів президент Джіммі Картер кількакратно виступав в обороні свого минулотижневого рішення про поступове усунення урядової контролі над цінами американської нафтової ропи, щоб у такий спосіб заохотити продуцентів збільшити продукцію цього роду пального, а споживачів — уживати менше нафтових продуктів. Він твердить, що хоча спершу ціни значно зростуть, то на дальшу меґу збільшена продукція спричиниться до зменшення цін і зменшення залежности ЗСА від інших країн щодо постачання нафтової ропи.

Президент рівнож кілька разів заявив, що робитиме все можливе, щоб переконати Конгрес про схвалення додаткових податків на надмірні прибутки нафтових фірм. Департамент скарбу використовував би ці додаткові податкові приходи для розвитку інших джерел енергії, розбудови засобів масової транспортації, а крім того значну частину уряд звернув би менш заможним громадянам у формі податкових зворотів („рібейтс'')

Однак, ряд законодавців вже виступив проти різних аспектів цього енергетичного пляну Білого Дому.

Наприклад, демократичний сенатор Генрі Джексон із стейту Вашінгтон, голова Сенатської енергетичної комісії, минулої неділі, 8-го квітня, заявив, що урядова контроля над цінами нафтової ропи повинна залишитися принаймні ще на два роки, аж поки не вияснится ситуація в районі Перської затоки, тобто в Ірані та інших багатих на нафту країнах того обширу. Джексон теж сказав, що додатковий податок на надмірні прибутки нафтових фірм „напевно пройде такі зміни, що з нього користатимуть самі нафтові фірми, а не американський загал''.

Голови американських нафтових корпорацій хвалять рішення президента Картера зліквідувати урядову контролю над цінами, але противляться встановленню додаткового податку. Їхнє становище підтримує багато законодавців в обох Палатах Конґресу.

Аналітики передбачають, що президент Картер присвятить справі енергетики велику увагу під час його пресової конференції у вівторок, 10-го квітня.

Померла видатна письменниця св.п. Галина Журба

Св.п. Галина Журба

Філядельфія, Па. — Тут, на 90-му році життя, у понеділок, 9-го березня ц. р., померла св. п. Галина Журба, видатна і талановита українська письменниця, член Об'єднання Українських Письменників „Слово'' в екзилі та в 1962 році — член редакційної колеґії збірника „Слово''.

Письменниця народилася у 1888 році в Олександрії на Поділлі. Журба — літературне псевдо письменниці; замужем вона Нивинська, а народжена Домбровська. У своїх творах вона відзначалася живою оригінальністю мови, впровадженням родинної тематики виведенням тонкої психології персонажів та сочистою кольористикою у відображенні природи, залишивши по собі багату літературну спадщину. У журналі „Українська хата" в Києві надруковано перші її оповідання: „Коняка", „Похід життя", „Пісні на одній струні", цикл „Цвітучий сад" та „Сильвети на тлі неба". Перша збірка її оповідань — „Життя" вийшли в Одесі в 1909 році, як і її оповідання, друковані в „Українській хаті", появи-

(Закінчення на стор. 4)

ВІД ВИДАВНИЦТВА

З уваги на страйк водіїв вантажних автомобілів припинено доставу газетного паперу. З цієї причини наступне число „Свободи" буде Великоднє, за новим календарним стилем, вийде з датою суботи, 14-го квітня. Якщо страйк продовжуватиметься, то нормальний випуск „Свободи" припиниться, але Великоднє число за старим календарним стилем все одно вийде з датою суботи, 21-го квітня. На випадок закінчення страйку „Свобода" появлятиметься нормально.

Єгипет відкликав своїх амбасадорів з 7-ох арабських держав

Каїр. — У відплату за встановлення Арабською Лігою політичних та економічних санкцій проти Єгипту за те, що президент Анвар ель-Садат підписав мирний договір з Ізраїлем, єгипетський уряд в кінці минулого тижня відкликав своїх амбасадорів із 7-ох арабських держав, а саме: із Савдійської Арабії, Кувейту, Об'єднаних Арабських Еміратів, Катару, Баґрейну, Тунісії та Марокко. Деякі із згаданих країн, зокрема „поміркованi'', як Савдійська Арабія та Марокко, були близькими союзниками Єгипту, але під час недавнього засідання Арабської Ліги в Багдаді, Ірак, піддержали пропозицію „радикального табору'', який противиться будь-якому єгипетсько-ізраїльському замиренню.

Уже раніше єгипетський уряд відтягнув свого амбасадора з Йорданії, яка теж зараховується до „поміркованих'' арабських країн. Речники єгипетського уряду підкреслили, що відтягнення амбасадорів із згаданих 8-ох країн не означає, що Каїр цілком зриває дипломатичні зв'язки з тими державами.

Натомість кілька місяців тому Єгипет таки цілком зірвав зв'язки з наступними арабськими країнами: Сирія, Ірак, Лівія, Альжирія і Південний Ємен.

Досі тільки дві арабські держави підтримали єгипетсько-ізраїльське замирення, а саме, Судан і Оман.

У кінці мунулого тижня єгипетський уряд також повідомив, що поробив заходи, щоб не допустити до перенесення головної квартири Арабської Ліги із Каїру до Тунісу. Більшість членів тієї Ліги під час нарад в Багдаді проголосували перенести головну квартиру, але єгипетський уряд твердить, що це рішення „нелегальне'', бо не всі члени Ліги підтримали цю пропозицію. Каїр твердить, що, згідно з хартією Ліги, така справа, як і встановлення політичних та економічних санкцій, вимагають згоди всіх членів, а натомість в голосуванні не брали участи представники Судану, Оману та Єгипту. Єгипетський уряд також „заморозив'' фонди Арабської Ліги, які находяться в єгипетських банках.

В Ірані знову розстрілюють колишніх урядовців і військовиків

Тегран. — Минулої суботи, 7-го квітня, закінчився закритий суд над колишнім іранським прем'єр-міністром Аміром Аббасом Говейдою, якого 15 хвилин пізніше розстріляли за те, що „виступав проти Аллаха (Бога)'' і „за зраду країни''.

Кілька годин раніше того самого дня члени іранського Революційного Комітету, який находиться під безпосередньою контролею мусулманського провідника Аятолли Хомейні, також розстріляли 5-ох колишніх старшин за влади шаха Мохаммеда Різи Паглеві та одного колишнього урядовця, а відтак від суботи до понеділка розстріляно 27 інших колишніх військовиків, між ними кількох генералів, та цивільних членів уряду шаха Паглеві. Розстріли відбулися після закритих судових процесів.

У половині березня Аятолла Хомейні, на вимогу нового прем'єр-міністра Мегді Базаргана, наказав своїм Революційним Комітетам припинити закриті судові розправи та розстріли. Тоді припинено теж судову розправу над колишнім прем'єром Говейдою, який служив на тому пості протягом 13 років, а саме від 1965-го до 1977-го, а відтак був „міністром королівського двору'', тобто особистим дорадником шаха. Проте, в 1978-му році шах Паглеві заарештував Говейду, стараючись у такий спосіб заспокоїти революційні кола, хоча Говейда фактично тільки виконував доручення монарха.

У березні і на початку квітня багато лідерів різних держав, як теж Папа Іван Павло II закликали новий уряд Ірану припинити розстріли, зокрема зверталися в справі прем'єра Говейди. Новий прем'єр Базарґан публічно критикував Революційні Комітети, що своїми закритими судами і розстрілами створюють „атмосферу терору'' і погрожував, що зрезигнує. Тоді Аятолла Хомейні наказав припинити розправи і розстріли, але минулої суботи судові розправи відновлено і коментатори припускають, що така ситуація триватиме принаймні ще впродовж кількох місяців. Досі в Ірані розстріляно біля 100 колишніх військових старшин та урядовців.

ЗСА відмовляють допомогу Пакістанові

Вашінгтон. — Уряд ЗСА, встановивши на підставі інформацій Центральної Розвідчої Агенції (Сі-Ай-Ей), що Пакістан плянує продукцію нуклеарної зброї, відмовив економічну і мілітарну допомогу цій країні в сумі біля 40 мільйонів долярів. В наступному, 1980-му, фіскальному році ця допомога була б збільшена до 45 мільйонів долярів.

Речники пакістанського уряду заперечили твердження Білого Дому та засудили його рішення щодо здержання допомоги, заявляючи, що це рішення ЗСА зробили під впливом „сіоністичних кіл'', які побоюються, що „мусулманський світ'', маючи нуклеарну зброю, міг би „шантажувати'' Ізраїль.

Повідомляючи про припинення допомоги Пакістанові, речник Державного департаменту Годдінг Картер III заявив кореспондентам у п'ятницю, 6-го квітня, що Пакістан побудував атомовий реактор та інші улаштування для виробу збагаченого урану, що його вживається у продукції нуклеарної зброї. Покликаючись на інформації Сі-Ай-Ей та інших розвідчих агенцій Західньої Европи, Г. Картер твердив, що атомові заведення містяться на передмістях Карачі та що Пакістан закупив „різного роду складне приладдя'' у приватних компаніях Західньої Німеччини, Голляндії й Великої Британії, яке вказує на підготовку до виробництва нуклеарної зброї.

Рішення уряду ЗСА, — продовжував Г. Картер, — базується на „Законі в справі непоширення нуклеарної зброї'' з 1976 року, згідно з яким ЗСА зобов'язані припинити економічну й мілітарну допомогу країнам, що виробляють нуклеарну зброю без міжнародного нагляду. Він підкреслив, що відмова допомоги Пакістанові не має пов'язання зі страченням колишнього президента Зульфікара Алі Бутто та що ЗСА продовжуватимуть переговори щодо „потреб безпеки'' Пакістану, який зможе закупити деякі роди зброї в ЗСА.

Згідно з публічним законом ч.480, ЗСА продовжуватимуть доставу харчів до Пакістану.

ПОЛІТВ'ЯЗНІ СССР ПРОГОЛОСИЛИ „ДЕКАДУ" СОЛІДАРНОСТИ НАРОДІВ У БОРОТЬБІ ПРОТИ РОСІЙСЬКО-СОВЄТСЬКОГО КОЛОНІЯЛІЗМУ"

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід надійшов самвидавний документ — звернення політичних в'язнів Пермського табору до членів Об'єднаних Націй. Це один з важливіших політичних документів, що в останніх роках вийшли від інакодумців в СССР. Подаємо його в цілості в перекладі з російської мови.

„Ми, політв'язні різних національностей радянського концтабору ч.36, відчуваємо на собі долю наших народів, залишаючись вірними ідеалам свободи, віддзеркалюємо прагнення наших народів до незалежности, згідно з положеннями Статуту ООН, прийнятого міжнародним порядком, про право націй на своє самовизначення і невід'ємне право на суверенітет. Базуючись на принципах Кінцевого акту нарад про безпеку і співпрацю в Европі, просимо зареєструвати це звернення як офіційний документ ООН, довести його до відома всіх країн-членів Організацій, країн-учасниць майбутньої Мадридської зустрічі, та до відома світової громадськости.

В умовах лютого терору і зростаючого утиску, що здібні викликати відчай, дух наших народів не зламаний. Їх спротив зростає, боротьба проти колоніяльного ярма, накинутого збройною силою нашим народам тоталітарним режимом Радянської Росії, проти створення для прикриття розбишацтва фіктивних національно - державних формацій — т. зв. союзні й автономні республіки, автономні області і національні округи — продовжується.

Політика русифікації неросійських народів і підкопування етнічного коріння всіх народів СРСР, у тому числі і російського, що її здійснює кремлівський уряд під покришкою тези про винекнення „нової історичної спільноти людей — радянського народу'', зустрічає більш і більш рішучу відсіч.

І ми, в'язні, продовжуючи цю боротьбу і поділяючи цілковито її ідеали, беремо участь у Декаді солідарности народів у боротьбі проти російсько-совєтського колоніялізму й імперіялізму, що її вперше проводиться в СРСР.

У дні Декади, ми, політв'язні, заявляємо нашу

(Закінчення на стор. 4)

Уряд ЗСА допомагає П. Вінсові виїхати до Канади

Джерзі сиіі, Н. Дж. — Американський консулят в Києві робить старання про виїзд Петра Вінса з СССР до Канади, зайнявшись цією справою на прохання уряду Канади, яка не має консуляту в столиці України. Це підтвердив речник Державного департаменту ЗСА у телефонній розмові з редакцією „Свободи'' в п'ятницю, 6-го квітня.

Як уже інформовано, під кінець лютого П. Вінса звільнено після однорічного ув'язнення за „паразитизм". Ще 27-го березня ц. р. д-р Андрей Сахаров повідомив західніх кореспондентів у Москві, що П. Вінса двократно побили невідомі осібняки, правдоподібно працівники КҐБ, коли він ішов до американського консуляту.

Речник Державного департаменту підтвердив, що Вінс був в дорозі до консуляту і мав на це „оправдані причини". Уряд ЗСА піддержує заходи канадського уряду добитись виїзду Вінса з СССР до Канади, заявив речник Державного департаменту, додаючи, що заходи в цій справі продовжуватимуться.

У Філядельфії відбудеться „Похід Свободи"

Філядельфія, Па. — Комітет Оборони Валентина Мороза повідомляє усе українське громадянство Філядельфії та околиць, що тут він цього року, як і у минулих роках, відзначить День Народин Валентина Мороза т. зв. „Походом Свободи'', який відбудеться у суботу, 28-го квітня ц. р., о год. 2-ій по полудні біля Індепенденс Мол.

Ціль цього походу засвідчити перед нашим і чужинецьким суспільством, що ми не забуваємо за наших борців за українську священну справу і приєднуємось до їхньої боротьби. Тому ми закликаємо нашу молодь і все українське громадянство міста Філядельфії і околиць взяти якнайчисленнішу участь, щоб показати перед світом, що боротьба наших дисидентів нам не байдужа.

Дальші подробиці зв'язані з походом будуть своєчасно подані в пресі й радіо.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ІГОР СИНЯВІН ВИСТУПИТЬ В ТОРОНТО

Торонто, Канада (В. КУК). — В суботу, 14-го квітня ц. р., о год. 7:30 вечора тут в залі УГПЦеркви св. Володимира при 404 Бетирст вулиці виступить російський письменник Ігор Синявін з Ню Йорку, який говоритиме на тему: „За ідейну співпрацю'', порушуючи такі питання: тоталітаризм й імперіялізм — нерозривні; боротьба за національну свободу — шлях до звільнення від тоталітаризму; замість союзних республік — національні держави. Організатори інформують, що це перший виступ І. Синявіна в Торонто, росіянина, організатора Комітету „За Росію без колоній'' і тому українська громада цього міста напевно виявить зацікавлення його доповіддю.

ВИСТАВКА ЗНІМОК ЦЕРКОВ

Студійний Осередок Української Культури при Менор Джуніор коледжі відкрив виставку знімок старинних церков України. Виставка знаходиться у приміщенні Музейної збірки СОУК. Відвідуючи виставку, можна оглянути мистецькі експонати, відвідати крамничку.

Виставку відкрито в неділю, 8-го квітня і яка буде відкрита 29-го квітня, 6-го і 13-го травня 1979 року від год. 2-5 по полудні. Просімо загостити до Менору, щоб оглянути ці цікаві знімки і хоч накоротко повернутися у наше, ще так не давно, минуле.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Небезпечні зміни

Протягом минулого тижня американські засоби масової інформації повідомили про дві події, які треба вважати небезпечними змінами в дотеперішньому становищі деяких членів уряду президента Джіммі Картера, чи в дотеперішній політиці самого Президента.

Промовляючи в Чікаго минулої середи, 4-го квітня, д-р Збігнєв Бжезіньскі, головний дорадник Білого Дому для справ крайової безпеки, заявив, що новий договір із Совєтським Союзом про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II) такий важливий сам по собі, що його не треба ,,пов'язувати'' з іншими американсько-совєтськими проблемами.

Ця заява Бжезіньского здивувала коментаторів, бо досі власне Бжезіньскі був тим членом уряду ЗСА, який завжди підкреслював, що справу підписання САЛТ II треба ,,пов'язувати'' з усіми іншими американсько-совєтськими питаннями, наприклад, заявляти Москві, що ЗСА не підпишуть САЛТ II, якщо Совєтський Союз продовжуватиме свою експансіоністично-агресивну політику в Африці та Азії, як теж недвозначно натякав, що Вашінгтон повинен ,,пов'язувати'' справу підписання нового договору щодо обмеження стратегічної зброї з питанням пошанування прав людини в Совєтському Союзі. А тепер раптом Бжезіньскі в Чікаго говорить, що САЛТ II не треба ,,пов'язувати'' з іншими справами.

Спостерігачі покищо не знають, чи Бжезіньскі дійсно змінив своє становище, чи може президент Картер ,,переконав'' його, що така заява з його боку може послужити частиною ,,загального тактичного маневру'', метою якого є запевнити, щоб Сенат ЗСА ратифікував цей договір.

Проте, треба ствердити, що, не зважаючи на мотиви, які криються за останньою заявою Бжезіньского, великою помилкою було б, якщо ЗСА не застосовували б принципу ,,пов'язання'' під час переговорів із Совєтським Союзом, бо історія доказала, що із совєтськими верховодами треба говорити з позиції сили, тобто робити на них натиски на різних відтинках, бо вони добровільно не погодяться на жадні взаємокорисні договори чи компроміси.

Другою подією з минулого тижня, яка викликала здивування і обурення багатьох законодавців, коментаторів і звичайних американських громадян, це було повідомлення Департаменту торгівлі, що він, за згодою Президента, видав дозвіл фірмі ,,Сперрі Ренд'', яка виробляє комп'ютор ,,Юнівек'', продати цей комп'ютор совєтському пресовому аґенству ТАСС.

Цю негативну реакцію спричинив той факт, що у липні минулого року президент Картер був уневажнив продаж цього комп'ютора ТАСС-ові у відплату за засуди кількох членів правозахисного руху в Совєтському Союзі. Минулого року коментатори, законодавці і громадяни ЗСА та інших країн вільного світу вітали це рішення Президента, бо вважали, що тим кроком уряд ЗСА вказав Кремлеві, що Америка готова обороняти права людини в цілому світі, включно з країнами комуністичного бльоку, не тільки словами, але також ділами.

А теперішнє рішення Білого Дому продати ТАСС-ові цей комп'ютор вже викликало гостру негативну реакцію серед американської спільноти та напевно викличе таку ж реакцію серед членів правозахисного руху в Совєтському Союзі.

Демократичні сенатори Генрі Джексон із стейту Вашінгтон і Деніел П. Мойніген із Ню Йорку заявили, що ТАСС має тісні зв'язки з КҐБ. Отже, продаючи цей комп'ютор совєтському пресовому агенству, ЗСА передають в руки совєтської тайної поліції наймодернішу апаратуру, яка може бути використана не тільки для мирних, але також для військових цілей. Значить, на випадок війни Москва може вжити комп'ютори ,,Юнівек'' проти тієї країни, від якої їх купила. Чи це не абсурдна політика Вашінгтону?

Крім того, це рішення Білого Дому може викликати серед членів правозахисного руху в СССР і в цілому вільному світі оправдані сумніви: чи оборона прав людини дійсно є складовою частиною міжнародної політики уряду ЗСА, як це часто заявляє сам президент Картер, чи може у Вашінгтоні панує принцип ,,бізнес понад усе''? Сенатори Джексон і Мойніген заявили, що теперішня зміна становища президента Картера відносно продажу комп'ютора ТАСС-ові є ,,глузуванням над політикою нашого уряду в справі пошанування прав людини''.

Існує також можливість, що Москва може використати зміну становища Білого Дому щодо продажу комп'ютора ,,Юнівек'', щоб дати Вашінгтонові поличник, бо в кінці березня ТАСС підписав контракт з французькою фірмою в справі закупівлі подібного комп'ютора. Тепер Кремль може сказати Білому Домові ,,Ми не потребуємо вашого комп'ютора, хоча ви тепер напрошуєтесь''.

Як бачимо, минулий тиждень не був успішним на відтинку американської закордонної політики.

Різними ,,формами і методами'' стараються поширити атеїзм на Волині

Київ. — Київська ,,Радянська Україна" інформує про ...вагому подію, бо в приміщенні колишнього Луцьку відкрито постійну фотовиставку ,,Атеїзм у СССР", що її підготовили працівники обласного крайознавчого музею. Тут зібрано майже 400 експонатів і фотодокументів — матеріялів, в яких інформується про виникнення і розвиток атеїзму. У цих довідках обзнайомлюють з різними ,,формами і методами" атеїстичної праці, що її проводять ,,кращі" атеїсти Волині, — пише газета. А що найважливіше й не забувають і тут ,,перещепити" — ,,радянські звичаї та обряди", мовляв, може тут їм удасться розповсюдити те, що не легко приймається в Україні.

I. Саїт

ПЕКІН І МОСКВА

(Спільне й різне в політиці та ідеології)

(4)

В останньому часі появилась цікава книжка бувшого американського амбасадора в Москві Якова Бима, з його важливими заключеннями про Москву та її політику. В ній ясно пробиваються думки, що сьогодні замість ідеологічної загрози Совєтського Союзу, виростає загроза іншого характеру, а саме: ,,великого московського націоналізму, шовінізму та сильного руху імперіяльного поширення''. Вже немає загрози, на його думку, ідеологічної, а існує тільки голий московський рух за поширення та домінацію під прапором ,,марксизму-ленінізму'', без точного оформлення цього руху, а тому стільки незрозумілих обіцянок та обману.

Дві тоталітарні держави під прапором ,,комунізму'' тримають свої армії вздовж кордонів від Тихого океану довкруги Монголії аж до гір Тібету. Тут провадиться боротьба не двох ідеологій, а боротьба двох націоналізмів. На півночі мріють про ,,Третій Рим'' у комуністичному одягу, а на півдні йдеться про питання збереження своєї нації від загибелі.

Візія цього положення в очах пекінських лідерів привела до рішучих кроків-реформ. Китай не має сьогодні ані модерної армії, ані можливостей модернізувати свою промисловість та забезпечити розвиток країни без закордонної техніки та вміння нею користатися. Швидкими кроками Пекін пішов на цей шлях, маючи тільки одну дуже трудну дилему: де взяти засобів, щоби платити за ту технічну допомогу — машини та вміння-знання! Одначе Китай впродовж багатьох років буде пов'язаний з розбудовою модерного господарства в країні та своєї мілітарної сили, щоб бути спроможним боронитися проти московського колосу.

У Пекінських журналах багато пишеться про боротьбу з шовінізмом, зокрема з шовінізмом народу Хан, себто правдивого китайського. Відкриваються школи для народів меншин, вищі школи та поширюється видавнича діяльність, про яку можна сьогодні писати багато. Але насуваються серйозні питання, а як же справи з переведенням реформи письма, бож вона направлена до створення єдиного правопису-вимови для всієї країни. Нам здається, що ця реформа є тільки для народу Хан, а не для меншин, яких в Китаї біля ста мільйонів. Реформа спрямована на злиття шістьох головних мовних груп, яких пов'язує з цілістю китайський характер письма-ієрогліф. Ця проблема поза нашою темою. Одначе — це шість різних груп китайського народу, з різними звичаями, вимовами, навіть різною їжою і усім укладом життя, створенним на протязі тисячолітньої історії...

Звичайно, що московські військові кола добре розуміють положення Совєтського Союзу супроти Китаю. Одначе час працює для китайців, можливо совєти мають у пляні зупинити розвиток Китаю воєнним походом, захватом де-яких територій, щоб покінчити з жовтою загрозою на довший час. Хоч Китай напав на В'єтнам, а Москва обіцяла виступити на захист проти агресії, але не дотрималася обіцянки. Якщо пляни Денга Шіаопінга щодо технологічних та воєнних досягнень здійсняться, тоді Москва втратить можливість не тільки на перемогу, але може навіть на вдержання ,,статус кво''. У світі прийдуть зміни і замість промосковських настроїв виростуть антимосковські, які становитимуть серйозну загрозу для московської імперії, останньої імперії у світі. Співпраця Китаю з Америкою відкрила шлях до того розпаду. Імперія царів-комісарів є загрожена, ідеологія якої скоро опиниться в московському мавзолеї.

На закінчення нашої статті хочемо звернути увагу, що було б помилкою зв'язувати сучасні китайсько-московські події з українським питанням. Треба пам'ятати, що Україна та її проблема не є пов'язані зі змінами в Китаї та політикою Пекіну. Те, що Пекін в своїй пропаганді проти Москви згадує українську проблему не є доказом якогось глибшого зацікавлення цим питанням. Воно не існує сьогодні й правдоподібно не буде в ближчому майбутньому.

Події в Китаї можуть відбиватися на положенні українських колоній в Азії, їх поселенців, яких є сьогодні біля 10 мільйонів та може ще пару мільнонів заробітчан-українців, які там перебувають. Цю проблему українські політики та журналісти ігнорують, а навіть стали менше згадувати Кубань. Українську проблему треба трактувати в просторовому-евразійському аспекті, а не тільки обмежуватися етнографічною територією.

Це ідея св. п. д-ра Т. Олесіюка та почасти Ю. Липи й відгуки цієї проблеми знаходяться в книзі професора Колюмбійського університету В. Розенберга: W. Rosenberg: Liberals in the Russian Revolution, 1917-1921, Princiton, 1974.

Автор цієї праці наводить багато цікавих думок, пов'язаних з українським питанням, справами Сибіру тощо.

Так само автор розвідки про ідеологічні підстави большевицької етики, посилається на китайського автора. Отже наша справа є пов'язана з евроазійським простором. Цього факту не треба забувати нам.

[Кінець]

Любов Коленська

МІСЦЕ І РОЛЯ ЖІНКИ В УНСОЮЗІ

Перегортаючи сторінки ,,Свободи'' від її початків, зрозуміємо краще конечність і важливість постання такої установи як Український Народний Союз. На тлі тогочасного стану і розвитку життя української спільноти, зрозуміємо ролю УНСоюзу та його рушійної сили в національному освідомленні першої української еміграції, що простягалася зокрема на національно-освідомлюючу, себто просвітні і шкільні ділянки, зрозуміємо і признаємо його харитативну ролю у попередньому і цьому сторіччях та побачимо його поступову поставу у відношенню до ролі та позиції української жінки в українській спільноті.

Доля українських жінок — перших еміґранток — була незвичайно важка. Прибувши на чужий континент і не мавши відповідної, а то й жадної освіти, не знавши ані не розуміючи нових обставин, вони опинились у безвиглядній ситуації поміж важкою працею вдома та заробітною працею, без можливости заощадити гріш із мізерної платні, без ніяких перспектив на покращання їхнього майбутнього, без надії на зміну їхньої безвиглядної позиції в суспільстві, без будь-якого забезпечення на випадок окалічення чи смерти когось із членів родини.

На сторінках ,,Свободи'' у той час було чимало закликів, щоб шанувати жінку і матір, щоб їй допомагати, щоб облегшувати її злидні, дивлячись на її важку щоденну працю, на посвяту родині.

Зі створенням УНСоюзу, спочатку чоловіки, а потім жінки почали включуватися в ряди його членства, шукаючи там захисту і оборони перед визиском та лихвою, шукаючи рідного слова, а також починаючи працювати для ідеї, спочатку ще неясно зформованої, для свого руського народу''. Жінки стали ходити на сходини і спочатку тільки прислухувались до дискусій, а потім разом із чоловіками почали займати голос, вирішувати різні справи, піддавати різні думки і поради. Паралельно з Відділами — ,,Братствами'' УНСоюзу засновувалися ,,Сестрицтва'', члени яких спочатку були тільки зацікавлені в місцевих, поточних справах, а потім у праці загальногромадського засягу.

У тій увазі, яку УНСоюз приділював українському жіноцтву, на свій лад ,,переломовою'', була постанова X Конвенції УНСоюзу у 1908 році, на якій в Головному Уряді введено пост заступниці головного предсідника, вибравши тоді на цей пост Марію Черемшак. Цю презентацію жінок у Головному Уряді поширено на XУI Конвенції у жовтні 1917 року, коли то обрано дві головні радні — Анну Дерунду та Меланію Кравчишин. І від того часу ще по більш поступовій лінії пішов УНСоюз. Уже бо від років в Головному Уряді УНС признано жінкам пост заступниці головного предсідника, який тепер займає пані Марія Душник, а один із найбільш складних та відповідальних постів головного касира в Головному Уряді займає нині пані Уляна Дячук. Сьогодні є вже три головні радні: Текля Мороз, Анна Гарас і Олена Олек. Це тільки доказує, що УНСоюз від початків свого існування у цьому відношенні випереджував не тільки інші подібні українські організації, але й взагалі загальну ситуацію жіноцтва у світі, включаючи українську жінку в суспільне-союзове життя та вибираючи її на важливі провідні пости.

Поміж іншими маркатними подіями в УНСоюзі, що свідчать про його увагу до жіноцтва, варто згадати ще XII Конвенцію УНСоюзу у Вилкс Беррі Па., у 1912 році, на якій вирішено повести широкоосвітню працю, заснувавши Фонд Шкільний в Америці, опадаткувавши членство на 3 центи від місячної вкладки, щоб цим робом здобути фонди на просвіту і школи. На цій Конвенції також започатковано Просвітню Комісію і надано їй відповідні повновласті для ведення та керування громадськогою працею УНСоюзу. В її діяльність входило: працювати над видавничими фондами, працювати над зорганізуванням і поширюванням українських клюбів ,,Січ'' та читалень ,,Просвіта'', над виділюванням стипендій, організуванням політичного життя, поширення освіти поміж членами. Поміж сімома членами цієї Просвітньої Комісії, записане також ім'я одної

(Закінчення на стор. 3)

Софія Наумович

ВІДМІННІ РЕАКЦІЇ

Коли порівняємо українські спонтанні відрухи на, наприклад, зневаження пам'яті С. Петлюри, чи на фільм ,,Голокавст'',—з холодною реакцією французів на звинувачення їх в ,,антисемітизмі'', чи в ,,антикомунізмі'', — то побачимо велику різницю, зумовлену, без сумніву, відмінністю народних характерів обидвох націй. Українці реагують зразу, непродумано і, звичайно, безуспішно. Французи не поспішають, але картезіянськи-раціонально аналізують закиди, шукають аргументів і протизакидів, обдумують способи відповіді й, звичайно, виграють. При чому ніколи не показують, що їх чиїсь закиди ,,заболіли'', та не відповідають ніколи безпосередньо, а так наче ,,при нагоді''.

Прикладів на українську реакцію не треба подавати — ми їх знаємо, аж надто добре і не раз їх одні одним витикаємо. Натомість цікаво розглянути приклади французької реакції на згадані вгорі закиди, хоч вони на те й не виглядають.

Ось майже непомітно змінилася недавно тематика французької телевізії. Після довгих фейлетонів про ,,Справу Драйфуса'' Еміля Золі з його ,,Звинувачую!'' (Ж'акюз), — прийшли історичні полотна про перемоги Наполеона (з Джеком Пеленсом у ролі Вайнротера). Після декадентського Марселя Пруста, появився Поль Дерулєд з його ,,Лігою патріотів'' та вояцькими піснями. (До речі, Дерулєд теж автор знаменитої драми ,,Гетьман'' про Б. Хмельницького, український переклад якої лежить надрукований в Українському видавництві, — недосяжний читачам. Це ще один наш літературний парадокс!).

На допомогу ,,новим філософам'', що виступили проти Сатра і ,,пожиточних інтелектуальних ідіотів'', — з'явилися ,,неоромантики'', захоплені радше героями, як масою, і скоріше ,,дисидентами'' як Брежнєвим, чи Мао. Велику сенсацію в Парижі викликав соціялістичний ,,кольок'' з Мітераном на чолі, про ,,Сталінізм''. Побіч ряду відомих марксистів, виступив теж Леонід Плющ і, своїм звичаєм, висміяв нездарні спроби деяких промовців вибілити СССР ,,соціялістичними досягненнями''. У радіо, сходяча зірка французького журналізму — Жан-Франсуа Каган, — скаржився з роззброюючою наївністю, що, за словами жінки Орлова, — москалі не дають змоги її ув'язненому чоловікові ,,працювати науково'' і навіть відмовили йому... бльокнот паперу, який він собі ,,замовив''!

Справжнє потрясення викликав славний телевізійний оповідач — Алєн Деко, — який говорив про ,,Шибеницю Ляшльо Райка''. З великим співчуттям (справжнім, чи удаваним), оповідач змалював Райка як великого ,,ідеаліста'', ,,щирого комуніста'', що їздив до самої Москви на науку, та воював з міжнародною комуністичною бригадою в Еспанії, а в своїй країні скинув ,,буржуйський уряд'', щоб заступити його народною ,,демократією'' і т. д. і т. д. Отож цього запеклого комуніста раптом ув'язнюють у Будапешті його ж таки товариші-комуністи, за інструкціями, очевидно, з Москви, і піддають тортурам. Мало того: його найближчий соратник, Янош Кадар, відвідує його в тюрмі і намовляє ,,подружньому'' прислужитися комунізмові й ,,признатися до всього'', а зате його, після засуду, звільнять. Й ось цей ,,вищеканий'' Райк іде на цю московську провокацію й його засуджують, але замість звільнити, — вішають, на очах таки Кадара, теперішнього малярського президента. Можна собі уявити, як ця, мистецьки подана, макабрична розповідь — перелякала французьких комуністів!...

Таке ж саме враження викликали кількакратні телевізійні інтерв'ю з Народомом Сігануком та його дружиною, які розказували про їхнє трирічне життя у ,,позолоченій клітці'' Пном-пену, у цілковитій несвідомості жахливої масакри камбоджського населення (за їхніми словами), зате ж стероризовані долею їхніх дітей у ,,робітничих кооперативах'' на праці ,,від зорі до зорі'' за миску рижу. Останнє інтерв'ю з Сігануком у Ню Йорку відслонило незбагнені скоки його дипломатії у цій екзистенціяльній ,,межовій'' ситуації, в якій він знайшовся. Сігaнук стоїть тепер перед жахливим вибором: поєднатися з відвічним ворогом Камбоджі, — В'єтнамом, — і прогнати своїх недавніх камбоджійських переслідувачів, чи, навпаки, в обличчі в'єтнамської окупації, примиритися, за порадою китайців, з Пол-полем і червоними хмерами, та спільно обороняти батьківщину? Ось проблема, яку нелегко розв'язати навіть такому гнучкому східньоазійцеві, або як він себе називає: ,,камбоджійському патріотові'' й ,,побожному буддійцеві''.

Та найсильніше враження зробила розповідь Сіганука про пророцтво камбоджійського ,,Нострадамуса'', який заповів у половині 5-тисячного існуван-

(Закінчення на стор. 3)

Норман Кафік

ПРАВА ЛЮДИНИ ТА СВОБОДА КУЛЬТУРИ

[Промова канадського федерального міністра багатокультурности з нагоди вручення йому почесного докторату в УВУ]

[1]

Вельмишановний Пане Президенте, заслужені Професори, Вельмишановні Гості, Пані й Панове!

Я відчуваю велику честь бути присутнім тут, в Мюнхені нині, в Українському Вільному Університеті, щоби прийняти диплом почесного доктора політичних наук від цієї шанованої установи вищого знання.

Відзначення, яким Ви збираєтесь мене удостоїти видається мені не зовсім заслуженим. Чи не моя участь в ділянці прав людини та зусиль в імені прав етнокультурних спільнот довела до цієї урочистої хвилини? Але коли б я зробив менше ніж я зробив в цих ділянках, то це було б зрадою мого обов'язку як людини заступатися за тих, чиє нескорене змагання за волю, за справедливість і за рівноправність вимагає нашої всесторонньої та неухильної підтримки.

Може було б легше нам мовчати будучи в добробуті і безпеці, але певний, спільний зв'язок існує між нами, тими, що є на волі, і тими, що домагаються і боряться за волю.

Моя діяльність у справі свободи культури є тісно пов'язана із поняттям прав людини. Для мене права людини означають не тільки поняття свободи слова, свободи зібрання, думки і релігії, та інших загально прийнятих свобід, але охоплюють саме поняття свободи культури. На мою скромну думку, питання прав людини і світового миру зустрічатимуть значні перешкоди так довго, як людство вповні не признає важливости культурного змісту цих питань.

Український Вільний Університет

Сама підстава Вашої праці і мети тут в Мюнхені виникає із взаємного нашого поняття прав людини та свободи культури.

Український Вільний Університет був започаткований 1921-го року у Відні і, після короткого перебування в Празі, знайшов свій осідок у Мюнхені 1945-го року. В 1921-му році, ворожий наступ на Україну примусив багатьох професорів покинути рідні землі і виїхати до Відня, щоби там далі захищати своє право вільно навчати і зберегти повноту і незалежність своєї академічної установи. З цих же причин покинули Прагу.

Основоположники та їхні продовжувачі залишилися вірними своїй головній ідеї — збереження свободи думки та її вільного вислову в контексті української культури. Їхня жертвенність в імені цих принципів і свідчить про їхню глибоку відданість в імені цих принципів і свідчить про їхню глибоку відданість та передбачливість.

Сила інтелекту, вільної думки й ідеалізм виявляються твердішими від криці: Ваш запал і заповзятість служать нам усім прикладом і надхненням. Українці, яких культура і вартості знаходяться під загрозою знищення, зокрема Вам вдячні. Своєю дією Ви допомагаєте і нам зберігати ці вартості для наших дітей і нащадків. Така єдність стремління загартовує між нами нерозривний зв'язок.

Продовжувати цю роботу не є тільки Вашим, але також і нашим обов'язком, а передусім цей важливий обов'язок є перед нами, канадцями українського походження. Ми живемо серед вільного і доступного суспільства; наші здобутки і сприятливі матеріяльні умови майже не мають собі рівних в більшості інших країн. Нам багато дано, але в такій же мірі від нас багато вимагається.

Українська спільнота в канадському оточенні, у порозумінні із національним урядом, застовує катедру українських студій в одній із наших передових академічних установ, в Торонтонському Університеті. Ми також можемо похвалитися Інститутом Українських Студій в Едмонтоні, в Альберті, і рядом інституцій заснованих для того, щоби передавати наші духовні і культурні здобутки всім канадцям. Ці наші постійні зусилля сприяють стремлінням Вашого університету і доповнюють їх. З гордістю радіємо, що в цій спільній праці приймаємо участь і ми.

Коротко кажучи, Ваша інституція-університет — це живий пам'ятник невмирущому духові людства, пам'ятник культурі, яка продовжує існувати навіть під гнітом і в тяжких обставинах.

Нині я буду говорити про права людини та свободу культури. Очевидно, що питання прав людини по-різному розв'язується різними сучасними урядами, в залежності від їхньої головної мети.

Передові, по-справжньому демократичні держави, намагаються створити умови, які дозволяють кожному вільному громадянинові повністю розвинутися в міру своїх вартостей. У таких державах існують певні засоби, які допомагають зберігати спільне добро. Стремління таких держав ясне: там одиниця понад усе.

Названі держави ставляться до питання прав людини зовсім інакше, ніж у деяких інших країнах, де головною ціллю є служіння нежимові, державному апаратові або тільки даній клясі людей в державі. В такому випадкові, права людини стають потоптаними і залежать від пануючих ідей.

Демократично вибраний уряд, для свого ж добра, цікавиться виконанням волі народу, бо інакше такий уряд не втримається.

Стремління до свободи, до збереження особистих прав є загально притаманним усьому людству, тому демократичні уряди, які не дуже зважають на ці права, наражуються на небезпеку.

(Продовження буде)

Книжка про подорож довкола світу

Вінніпеґ, Канада. — Тут цього року з друкарні „Поступ", тиражем 1,000 примірників вийшла книжка п. з. „Довкола світу" — подорож чотирьох українських католицьких священиків — авторства о. Ігоря Шпитковського. У передмові цієї книжки, що її написали — о. Ігор, о. Григорій, о. Володимир та о. Антін сказано, що крім розповідей о. Ігоря є також передане враження з подорожі інших трьох згаданих уже священиків.

Редаґуванням цієї 403-сторінкової і багатоілюстрованої книжки займався ред. А. Курдидик, а коректою п. Маріян Міхневич.

Ціна книжки 5 долярів, з пересилкою — 6 долярів. Можна її замовляти, пишучи на адресу: Mr. Alexander Kotowycz, 164 Newton Ave., Winnipeg, Mann., R2V 1N2, Canada.

МІСЦЕ І РОЛЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

жінки, Емілії Струтинської.

Про часи, а в них велику ролю УНСоюзу та української жінки, у „Пропам'ятній книзі", виданій з нагоди сороклітнього ювілею УНСоюзу та зредаґованій колишнім редактором „Свободи" д-ром Лукою Мишугою, написала Олена Кисілевська, громадська діячка та письменниця, відпоручниця Просвітньої Комісії УНСоюзу на Рідний Край, у статті п. н. „Що нам дала, а що нам може дати заморська еміґрація". Вона пише: „І про основу Українського Народного Союзу, що оце святкує сороkліття своєї великої, хосенної організаційної праці, у своєму часі мала я перші повні сподівань вістки. Попри хліб, що його здобував еміґрант кривавою працею, забажав він піднести рівень своєї освіти".

А потім, у дальших рядках, Олена Кисілевська пише такі слова, що не могли і не можуть залишитися без принаймні хвилинної позитивної рефлексії, навіть у тих, які ще не вспіли зрозуміти провідної ролі і праці УНСоюзу на протязі його 85-річного існування. Ось її слова: „Із тих усіх помічень, які тут подаю дуже, дуже побіжно, мусимо з радістю признати, що не пішла намарне праця перших патріотів, піонерів, переселенців, не пішла надаремно велика всебічна патріотична й організаційна праця Українського Народного Союзу, який святкує 40-ліття своєї пожиточної праці. Не пішла надаремно праця і всіх інших щиро патріотичних організацій, між ними і десятилітня праця Союзу Українок та інших жіночих організацій. Вони довели до того, що сьогодні жінка, українська еміґрантка, бере участь у всій культурній патріотичній праці свого народу". Слова цієї відомої української діячки та однієї з основниць і першої редакторки журналу „Жіноча Доля" і колишньої сенаторки польського сойму (1928-1930), можуть бути живим, пророчистим кредом для української спільноти в діяспорі.

Зокрема сьогодні, коли велика грошова нестабільність, коли раціонально треба застановитись над майбутнім, можна сказати, що хто як хто, але жінка є найбільше заінтересована у забезпеченні своєї родини. І хто як не вона, може краще довести своїй родині про потребу включитися в ряди членства УНСоюзу. УНСоюз бо не тільки виплачує особисті забезпеченеві грамоти, але й підтримує українські інституції, виплачує вивінувальні грамоти, гроші з яких придаються на студії, відвідує хворих та осамітнених. Найкраще могли б про це розповісти сироти чи вдови, які у своєму горю і важкій фінансовій скруті — могли подолати фінансові платности, саме завдяки тому, що хтось з їхньої родини сплачував забезпечення на протязі років.

Двері УНСоюзу відкриті навстіж кожній українській людині. Не забуваймо, що це українська установа й її скріплення та її дальший ріст залежить також від української спільноти. І теж не забуваймо, що в житті кожного, бажає він собі цього, чи ні, завжди може прийти такий момент, коли він шукатиме підтримки, а знайти він її може тільки в своїй рідній установі.

Слово тут й ініціятива в першу черґу за жінкою. Так було колись на початках еміґрації, так було і в тих часах, що про них згадує Олена Кисілевська, так є і сьогодні: головний тягар і головна відповідальність, щоб зберегти громаду і свій нарід як сильний та здоровий національний організм, спадає на жінку і в цьому вона матиме не тільки повне зрозуміння, але й велику практичну допомогу в Українському Народному Союзі, понад сорок відсотків членства в якому становлять жінки.

ВІДМІННІ РЕАКЦІЇ

(Закінчення зі стор. 2)

ня Камбоджі, (саме тепер): криваву купіль, порожні міста, безлюдні вулиці, хати без власників, за чим слідуватиме „мертвий спокій", чи як пояснив Сіґанук „могильна тиша". Цю розповідь скріпило рівночасне пересування фільму з камбоджійськими опустілими містами та скупчення населення на воднистих рижових полях..

Протилежне, бо насмішливе, враження, викликав фільм, який уже в лютому ц. р. пустила французька телевізія перед заповідженим, американським „сильно комерційним" фільмом „Голокавст". Мова про нагороджений Москвою польський фільм Андрія Вайди (у двох частинах) — за романом Владислава Реймонта — „Обітувана земля". Французька критика вже наперед визначила його як „брутальний" і надто „чорнобілий", тобто тенденційний, „за браком міри", та що найгірше: „антисемітський". Ми, що бачили ще тільки першу частину, можемо тільки співчувати полякам, що їхній Вайда заслужив собі московський орден такою карикатурою їхнього Нобелівського лавреата!...

Таких прикладів французької посередньої реакції на закиди, — можна б почерпнути багато більше. Ось хоча б такий, що коли москалі лізуть у „побратимці" своїх міст із французькими, то на їхньому з'їзді у Тбілісі в Грузії, — французький делеґат Жан-Марі Бресан запропонував, щоб у кожному „братньому" місті постала Гельсінкська група нагляду, та передав список в'язнів у тих містах, який йому зладив Л. Плющ. Такий же список українських в'язнів подав Громикові під час його побуту в Парижі Б. Стасі, колишній член французького кабінету, додаючи, що Гельсінкські умови дозволяють на їхній виїзд із СССР. Цей список зладив теж Л. Плющ.

Чи не час би подумати нашим політикам, щоб, залишивши молоді спонтанні протести й маніфестації, почати добиватися до ширшого кола слухачів і глядачів, шляхами світових „мас-медій", хоча б це коштувало багато матеріяльних зусиль? Це була б найкраща наша відповідь на московські закиди!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Папа відвідає Австрію

Рим, Італія. — Папа Іван Павло II, який вже незабаром після його вибору виявив бажання подорожувати та безпосередньо зустрічатись з вірними Церкви, плянує відвідати Австрію у вересні цього року.

Про ці пляни Папи повідомила італійська католицька газета „Ля Ґазетта дель Пополо", відкликаючись на австрійського кардинала Франца Кеніґа, який заявив, що Папа обіцяв йому прибути до Відня у вересні.

Як відомо, минулого січня Папа Іван Павло II побував у Мехіко і взяв участь в конференції єпископів Латинської Америки. У червні Папа плянує відбути подорож до Польщі.

ПОЯВИЛАСЬ ПЕРША УКРАЇНСЬКА ПЛАТІВКА ПАВЛА ПЛІШКИ

Ню Йорк, Н.Й. — В компанії „Мюзікал Моментс" появилася перша українська платівка відомого соліста Метрополітальної опери в Ню Йорку баса Павла Плішки, який вже неодноразово виступав на більших українських імпрезах. На платівці такі відомі пісні як: „Ой, Дніпре", „Гетьмани", „Довбуш", „Видиш, брате мій...", „Ой чого ж ти, дубе..." та ,агато інших. Замовляти платівку можна, висилаючи 8,85 долярів (кошти і опакування включені) на адресу: Musical Moments, 360 Palisade Ave., Bogota, N.J. 07603.

ВІДБУЛАСЬ УСПІШНА...

(Закінгення зі стор. 1)

між ними багато представників українських центральних і місцевих організацій та молоді.

Присутні оваційно привітали д-ра М. Абенда, коли він в товаристві членів Екзекутиви УККА, яка була організатором цієї зустрічі, і членів Екзекутивного Комітету УНС, увійшов на залю.

У президії, крім д-ра Абенда, сиділи заступник президента СКВУ і адміністративний директор УККА мгр Іван Базарко, головний предсідник УНС і віцепрезидент УККА д-р Іван Флис, головний секретар УНС Володимир Сохан та член Екзекутиви УККА і редактор „Українського Квартальника" д-р Володимир Душник.

Крім вище згаданих осіб на залі були ще члени Головного Уряду УНС: головний касир мгр Уляна Дячук, заступниця головного предсідника п-і Марія Душник, головні радні д-р Аскольд Лозинський і Микола Хоманчук, почесні члени д-р Ярослав Падох (Голова НТША) і Йосип Лисоґір та редактор „Свободи" Володимир Левенець.

Гостя привітав і представив присутнім головний предсідник УНС д-р І. Флис, сказавши, що вітає людину, голос якої почуло не тільки багато тисяч українців, але також наших співгромадян американців та людей інших національностей, а коментарі якого влили у наші серця надію на покращання наших відносин із представниками засобів масової інформації, які можуть дуже багато допомогти в поширенні української правди. Д-р Флис познайомив численно зібраних із особою д-ра М. Абенда, його студіями, працею професора коледжу, де він фактично ближче познайомився із українською проблематикою, зокрема з проблемою національностей в СССР, яка вже в 1960-роках вибивалася на перше місце у студійних центрах Заходу.

Д-р Мартін Абенд, виступ якого зробив позитивне враження на слухачів, зараз таки зазначив, що російський традиційний імперіялізм глибоко вкоренився у суспільне життя західніх країн, тому й не дивно, що масова служба інформації дуже часто мішає Україну з Росією. Однак, він вважає, що український 50-мільйоновий нарід має право на свою самостійність, як нарід високої тисячилітньої культури; як нарід який не бажає бути поневоленим і активно бореться за свою волю. „Це і є моєю основною метою, — заявив д-р Абенд, — сказати американським слухачам про ці стримління українського народу і його боротьбу та інші з цим пов'язані проблеми, з якими я добре познайомлений". Американці, на думку д-ра М. Абенда, не знають усіх фактів, не познайомлені з визвольними змаганнями поневолених Москвою народів і в цьому напрямі треба інтенсивно працювати з вірою, що вони змінять свою думку, бо „непоінформованість на Заході з визвольною проблематикою східньоевропейських народів, є найбільшим їхнім ворогом" — підкреслив гість.

Щоб ближче запізнатися із проблемами Совєтського Союзу д-р Абенд відвідав у 1971 році СССР і перебуваючи в Москві, Києві й інших більших містах совєської імперії, на власні очі побачив, як совєтський уряд на практиці переводить у життя ідею злиття народів, мов, культур, затирає самобутні традиції тощо.

На загальне вдоволення слухачів д-р Абенд запевнив, що він і в майбутньому оборонятиме право України на самостійність і наголошуватиме несправедливості, стосовані у відношенні до поневолених Москвою народів.

Численні слухачі поставили після доповіді запити гостеві, на які він радо відповідав, вияснивши при тому ще багато практичних справ, які треба взяти під увагу, щоб прочистити шляхи для конкретної праці.

Зі запитами виступали: Алекса́ндер Воробець, який підкреслив, що коментарі д-ра Абенда дійсно мають вплив на формування думки пересічного американця; п-і Дарія Степаняк — запитувала, що українці повинні зробити, щоб добитися успіхів в поширенні правди про Україну; проф. Володимир Гуцул — запитував, чому є різниця між західніми і східніми стейтами ЗСА у сприйманні української правди; п-і Ольга Гнатейко — підкреслювала важливість зміни шкільних підручників; д-р Володимир Баран — цікавився засобами, почерез які можна дістатись на сторінки газет, згадавши й інші засоби масової інформації; Стефанія Прончик — запитувала, чи є можливість влаштування панелю про проблеми поневолених Москвою народів; Христина Подолюк — подала кілька добрих прикладів із шкільними підручниками; Остап Балабан підкреслив позитивність сьогоднішнього вечора.

Д-р М. Абенд у закінченні просив присутніх не припиняти боротьби, не сповільнювати праці, діяти об'єднано, бо об'єднана дія має подвійну користь. Роз'єднаність українців на його думку, є найбільшою прислугою для Москви. „Тримайте живою ідею самостійности України й посилено працюйте для її здійснення", — закликав д-р М. Абенд українських слухачів.

Д-р В. Душник подякував доповідачеві від імени Екзекутиви УККА. Опісля відбулась перекуска, під час якої д-р Абенд знайомився із чоловими представниками українських організацій та приймав їхні корисні поради.

ПОЛІТВ'ЯЗНІ СССР...

(Закінгення зі стор. 1)

тверду рішучість і волю в солідарній і взаємній підтримці, в боротьбі за свободу націй і права людини; висловлюємо прагнення, під гаслом Декади, солідарности між гнобленими поневоленими народами СРСР і народами Болгарії, Угорщини, Східньої Німеччини, Польщі, Чехо-Словаччини, що їх поневолює російсько - совєтський імперіялізм, жертвами якого стали теж народи Азії й Африки; з особливою вдячністю відмічуємо зростаючу солідарність народів країн вільного світу з народами, які мучаться під ярмом совєтського колоніялізму й імперіялізму; вітаємо все дужчу солідарність народів землі в боротьбі проти загрози встановлення світової радянської гегемонії.

У рамках Декади ми відзначуємо 23 червня — День вимоги повороту на Батьківщину; із різних місць колонізатори депортували нас у чужий, з природно суворим кліматом край, за тисячі-тисячі кілометрів, а після в'язниць і концтаборів політв'язнів чекають ще дальше віддалені і суворіші місця заслання в Сибірі.

Вимагаючи вороття на батьківщини — у Вірменію в Україну, в Естонію, учасники Декади солідаризувалися з вимогою вільного виїзду з СРСР, зокрема виїзду євреїв на їх батьківщину — Ізраїль.

26 червня — День протесту проти національної дискримінації в місцях позбавлення волі — день мовчанки. Політв'язні неросійської національности в чужих краях, позбавлені можливости розмовляти рідними мовами, зберігати національні традиції; їх переслідують за відзначування релігійних свят, які є складовою частиною національного життя.

29 червня — День солідарности політв'язнів. Цього дня ми виступили в обороні політв'язнів, що їх переслідують під сучасну пору; вислали до властей наші протести проти необґрунтованих репресій, стосованих до наших товаришів.

У День права народів вирішувати свою долю, який ми вже традиційно відзначуємо в річницю підписання Гельсінкських угод — 1 серпня — ми знову вимагали виконання Радянським Союзом УІІ точки Декларації заключного акту.

Підкреслюємо участь в Декаді російських політв'язнів — вияв їх зрозуміння національних проблем інших народів.

Декада відбувалася в умовах постійних переслідувань і репресій з боку наглядачів, жорстокого психологічного тиску. Документи Декади залучуємо.

Висловлюємо щире прагнення до єдности з усіма людьми доброї волі у боротьбі проти російсько-совєтського колоніялізму й імперіялізму, ми закликаємо уряди країн вільного світу, всі народи і нації, всіх, кому дорога справедливість, свобода і мир, життя на Землі, виявити всіма способами підтримку поневоленим народам СРСР в їх боротьбі за їх свободу і незалежність.

Тому ми просимо поставити на розгляд найближчої сесії Генеральної Асамблеї ООН питання:

1) про визнання за поневоленими країнами, які входять у склад СРСР, статусу, що відповідає їх дійсному стану колоніяльних і залежних територій, що було б згідне зі ст. 73 ч. XI-XII Статуту ООН і Декларації у відношенні до несамоврядних територій, з наложенням на них відповідальних норм і принципів міжнародного права і процедур міжнародного контролю;

2) про примінення до них положень ст. УІ і УЇІ Статуту Організації.

Ми закликаємо державичлени ООН й надалі вимагати від Радянського Союзу нарешті здійснити Декларацію, прийняту 14 грудня 1966 року, про надання незалежности колоніяльним країнам і народам.

Загрозу, яка нависла, не можна усунути без встановлення національної і державної незалежности 50-мільйонового українського народу, 8-мільйонового білоруського народу, 6-мільйонового корінного населення Литви, Латвії й Естонії, 15-мільйонового населення Кавказу, 6-мільйонового татарського народу і багатьох інших малих народів Поволжжя, Середньої Азії, Північного Уралу і Сибіру.

Сьогодні російсько-совєтська імперія сліпо веде людство в безодню третьої світової війни.

Ми, разом з вами, хочемо не допустити до цього, оборонити мир, зберігти цивілізацію. І тому ми вважаємо нашим святим обов'язком конечно перестерігти: „Наше сьогодні може стати вашим завтра. Наше звільнення — ґарантія ваших свобід, безпеки і миру на землі!

Політв'язні совєтського концтабору ч.36:

Українці: Ю. Дзюба, А. Здоровий, І. Калинець, М. Маринович, Є. Пронюк, І. Попадиченко, Г. Приходько, А. Сергієнко, М. Слободян.

Вірмени: Н. Григорян, Е. Саркісян.

Росіянин: В. Балаханов.

Євреї: С. Ґлузман, В. Зальмансон.

Естонець: К. Мятик.

Татарин: К. Ісмагілов.

Наша адреса: Учр. ВС-389/36, пос. Кучино, Чусовського р-на, Пермская обл. РСФСР.

1 серпня 1978".

Померла видатна письменниця...

(Закінгення зі стор. 1)

лись згодом окремою збіркою — „Похід життя" у в-ві „Сяйво" в Києві у 1919 році — стиль оповідань яких є вже зразком нової модерністичної літератури. Після виїзду з України, де в останніх роках свого перебування вона працювала з групою символістів „Музагет", багато часу вона присвячувала громадській роботі, не занедбуючи й літературної праці. У Тарнові, в Польщі, де була інтернована разом з іншими емігрантами з України, письменниця видала віршований етюд „Маланка" (1921), а згодом вийшли ще її дві сценічні картини, а саме: „Метелиця" і „В перелеті років" — надруковані в журналі „Нова Україна". Повість Галини Журби — „Зорі світ заповідають" появилась друком в 1933 році у видавництві Івана Тиктора у Львові. Друга повість, що тематично продовжує першу, п.з. „Революція іде" вийшла друком в 1937 році у виданні „Культурної скарбниці" у видавництві „Батьківщина", також у Львові. За цю книжку письменниця отримала літературну нагороду на Конкурсі Товариства Українських Письменників і Журналістів у Львові. Під час Другої світової війни надруковано її сенсаційний роман — „Доктор Качіоні". В Америці появився літературний твір Галини Журби, запляновяний, як трилогія п.з. „Тодір Сокір", перший том якої вийшов в 1967 році, другий письменниця передала до друкарні, а третього вже не довелось їй закінчити. Крім цих всіх своїх творів, св.п. Галина Журба написала автобіографічну мемуарну повість із свого дитинства, назвавши її „Далекий світ", оригінальну своєрідною мовою.

Похорони передбачені у суботу, 14-го квітня, де з похоронного заведення Гасина при 42-44 Йорк Ровд у Філядельфії відвезуть тлінні останки Покійної до Бавнд Бруку на Український Православний Цвинтар.

Сенат ЗСА проголосував привернення молитви в публічних школах

Вашінґтон. — Сенат ЗСА, голосуючи в четвер, 5-го квітня, над законопроєктом щодо створення окремого Департаменту освіти, включив додаток, згідно з яким мало б бути привернене „право на добровільну молитву" в публічних школах країни. Додаток, що його запропонував республіканський сенатор Джессі Гелмс з Північної Каролайни, перейшов відношенням голосів 47 до 37.

Додаток сен. Гелмса був прийнятий після того, як пропозиція сен. Абрагама Рібікофа, щоб його відкинути не перейшла при поділі голосів 43 до 43. Тоді сен. Рібікоф змінив своє становище і голосував за додатком, але тільки з тактичних взглядів, щоб, згідно з процедуральними правилами Сенату, він мав право повернутись до обговорення цієї справи. Сен. Рібікоф висловив застереження до додатку з уваги на те, що цей додаток може створити комплікації конституційного порядку.

Як відомо, в 1963 році Найвищий Суд ЗСА скасував відмовлення молитви у публічних школах, уважаючи, що це є порушенням першого додатку до Конституції. Додаток сен. Гелмса заборонив би Найвищому Судові встрявати у стейтові закони, які ґарантували б право на добровільну молитву в публічних школах.

Президент Джіммі Картер, під час інтерв'ю з американськими журналістами в п'ятницю, 6-го квітня, висловив застереження щодо привернення „права на добровільну молитву" в публічних школах, уважаючи, що уряд не повинен встрявати в ці справи. „Я уважаю, що молитва повинна бути приватною справою поміж людиною і Богом", — сказав президент Картер.

Законопроєкт про встановлення окремого Департаменту освіти, тобто виділення його з теперішнього Департаменту здоров'я, освіти і суспільної опіки, натрапляє на труднощі в Палаті Репрезентантів, багато членів якої побоюються, що це привело б до націоналізації публічних шкіл. Крім того, деякі конґресмени уважають, що це надто коштовний проєкт, який значно причинився б до підвищення федерального бюджету в час зростаючої інфляції.

Обидві палати приступлять до дальшого обговорення законопроєкту аж після великодніх вакацій.

Інформаційний бюлетень польського уряду в екзилі широко інформує про III Конґрес СКВУ

Лондон, Англія. — Міністерство закордонних справ польського уряду в екзилі широко інформує своїх читачів в офіційному бюлетені уряду про перебіг III Конгресу СКВУ, який відбувся, як відомо, від 23 до 26-го листопада 1978 року в Ню Йорку.

Зроблено це шляхом широкого перегляду української преси, яка писала про III Конгрес СКВУ, зокрема на підставі писань щоденника „Свобода", „Українського Слова" з Парижу (статті М. Стиранки), „Визвольного Шляху" з Лондону (статті Іллі Дмитріва) та інших видань.

А. Гермашевскі охопив майже всі імпрези СКВУ, крім поодиноких сесій, які, як знаємо, були ділові й цікаві. В інформації згадується коротко про передісторію СКВУ; II Конгрес в Торонто; основні завдання СКВУ; мобілізацію українських сил — моральних і матеріяльних для підтримки змагань поневоленого народу; опінію про СКВУ двох великих українських політичних середовищ; фестиваль української пісні; вшанування парляментаристів українського роду і виступ на парадному обіді представника Польонії д-ра А. Еренкройца, який був особистим відпоручником президента Конгресу Американської Польонії А. Мазевського; конґресовий репрезентативний бенкет; започаткований процес деколонізації СССР і в кінці про совєтські атаки на СКВУ.

Це видання польського уряду розсилається до багатьох інституцій, організацій і товариств у багатьох країнах світу.

ПРЕДСТАВНИКИ УКЦЕРКВИ...

(Закінгення зі стор. 1)

ко. Члени Контрольної Комісії: проф. Микола Андрухів, Мих. Дідух і П. Кірик.

Головну доповідь виголосила — головна радна УНСоюзу п-і Текля Мороз, подякувавши в першу чергу секретарям Відділів за активну співпрацю в минулому році, до якої включились усіх вісім Відділів, тому й Монтреальська Округа виконала намічений організаційний плян на 90 відсотків. Особливу подяку вона висловила п-і О. Дольницькій за придбаних 20-ох нових членів і делеґатові 29-ої Конвенції УНС п. М. Дідухові за здобуття 7 нових членів до Відділу 434-го, а також склала подяку п. О. Дячишин за рекляму, яку він кожноразово поміщує у місцевому Відділі КУК.

Пані Мороз заподала плян праці на біжучий рік і попросила урядовців Відділів — у цьому ювілейному році всіх включитися до успішної організаційної праці. Вона підкреслила, що з нагоди 85-річчя УНС Монтреальська Округа повинна відзначити цей ювілей і притому накреслила свій плян, а саме: запросити п. Кулинича з фільмами до Монтреалю про діяльність УНС в мережі культури, а головно з висвітленням фільму про відкриття погруддя Лесі Українки на Союзівці та інших, які зацікавили б наших людей, і при тому зробити публікацію наших видань.

У дискусії забирали голос: проф. М. Андрухів, п. О. Дячишин, д-р О. Винницький, п. П. Дубас, п-і О. Дольницька й п. М. Ділух.

У внесках і побажаннях на зборах подано таке плянування діяльности на цей рік:

— Під осінь відзначити 85-річчя УНС.

— Подбати про те, щоб у виплачуванні дивіденди мали рішаючий голос члени, і відповідно до їхніх бажань, а зокрема тому, що більшість монтреальських членів бажає залишити дивіденду до кінця зрілости грамоти, відповідно її опроцентовувати.

— Секретарську квартальну винагороду виплачувати не пізніше, як у половині кожного четвертого місяця.

— Із секретарською винагородою висилати виказ розрахунків.

— Подбати про те, щоб Канада, а зокрема Монтреальська Округа мала фахових організаторів; побажаним було б, щоб організувати організаторські курси по Округах.

— А з огляду на те, що канадські студенти не можуть бути затруднені на Союзівці під час літнього сезону, давати їм можливість брати участь у різних мистецьких виступах на Союзівці.

— Організувати прогулянки на Союзівку.

— Подбати про те, що були споваджені фільми на відзначення 85-річчя УНС в Монтреалі.

— Подавати радіові оголошення про УНС у Монтреальській радіовій авдиції.

Поробити всі можливі заходи, щоб піднести престиж УНС поміж Монтреальською громадою.

Оплачувати членські вкладки до місцевого відділу КУК.

— Брати участь у всіх культурних імпрезах міста Монтреалю й Околиць.

— Призначувати, бодай мінімальний бюджет для Союзових Округ.

На закінчення ділових нарад п-і Текля Мороз подякувала присутнім за участь у зборах і закликала урядовців Відділів до дальшої активної організаційної співпраці.

Опісля, відбулась перекуска, під час якої обговорювано справу організування прогулянки на Союзівку.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
15-го КВІТНЯ 1979 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд., о год. 12-2 по пол. біля церкви св. Марії на Washington St. у Кліфтоні, Н. Дж. Проситься всіх на збори. — Управа.

СУБОТА,
21-го КВІТНЯ 1979 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270-ий Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі. На порядку: звіти фінансові, організаційні, збирання чл. вкладок та інші важні справи. Проситься прибути і вирівняти залеглі вкладки або посилати поштою: S. Ostrowsky, 29 Lexington Ave., Jersey City, N.J. 07304. Tel. (201) 432-2983.